

[Finansministeren.]

blik på at opnå en bedre udligning end den allerede gennemførte. I det omfang, det på denne måde lykkes at udjævne de kommunale udskrivningsprocenter, vil 66²/₃ pct.-reglen miste sin praktiske betydning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og villige behandling.

Udenrigsministeren (*Poul Hartling*): Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den internationale konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende valgfri protokol. Konventionerne og protokollen blev vedtaget på De forenede Nationers 21. generalforsamling den 16. december 1966 og underskrevet af Danmark den 20. marts 1968.

Bestræbelserne for at definere og udvikle de fundamentale friheds- og menneskerettigheder har rødder langt tilbage i ethvert samfund, der bygger på en humanistisk tradition. Beskyttelsen af menneskerettighederne er tidligere blevet anset for en rent national opgave, der i nyere tid som regel er blevet varetaget ved, at der i de enkelte landes forfatning er optaget et katalog af friheds- og menneskerettigheder, således som det bl. a. er tilfældet i den danske grundlov. Først på et ret sent tidspunkt er menneskerettighederne og beskyttelsen heraf blevet taget op som en opgave i forholdet mellem staterne. Med vedtagelsen af De forenede Nationers pagt for 25 år siden blev spørgsmålet for første gang gjort til et universelt anliggende, hvis løsning påhviler verdensorganisationen i samarbejde med medlemsstaterne. En sådan generel målsætning fandtes ikke i folkeforbundspagten.

De foreliggende konventioner, til hvis ratifikation folketingets samtykke nu søges indhentet, har som udgangspunkt haft FN's verdenserklæring om menneskerettigheder, der blev vedtaget i december 1948. Opgaven har været at omskabe verdenserklæringen, der ikke er noget retligt bindende dokument, til en eller flere retligt bindende konventioner. Dette arbejde afsluttedes efter 18 års forløb med vedtagelsen den 16. december 1966 af de foreliggende konventioner

med en tilhørende valgfri protokol. Året før havde generalforsamlingen vedtaget konventionen om afskaffelse af alle former for racediskrimination.

Disse 3 konventioner må siges tilsammen at betegne en milepæl i udviklingen henimod at skabe en effektiv international beskyttelse af menneskerettighederne, fordi konventionerne indeholder bestemmelser om kontrol med rettighedernes opfyldelse. Da håndhævelsesfunktionen er en afgørende faktor for den effektive gennemførelse af menneskerettighederne, betyder vedtagelsen af disse kontrolbestemmelser et betydeligt skridt henimod en universel overstatslig beskyttelse af menneskerettighederne.

Ud over et vist rapporteringssystem er der således ved konventionen om borgerlige og politiske rettigheder og ved konventionen om bekæmpelse af racediskrimination åbnet mulighed for indførelse af såvel en klageadgang mellem staterne indbyrdes som en individuel klageadgang.

Om enkelthederne i disse klageprocedurer skal jeg tillade mig at henvise til bemærkningerne til nærværende forslag samt til justitsministerens forelæggelse af de lovforslag, der tilsigter at muliggøre en dansk ratifikation af konventionen om bekæmpelse af racediskrimination.

Det er velkendt, at der med vedtagelsen af Den europæiske Menneskerettighedskonvention i 1950 allerede er skabt en international kontrol med menneskerettighederne inden for Europarådets rammer. Der er oprettet en kommission, hvortil både stater og enkeltpersoner kan indbringe klager over konventionsbrud, og en domstol, hvis afgørelse er endelig og bindende for staterne. Fællesskabet i retsopfattelsen og den fælles arv af politiske traditioner er forklaringen på, at dette pionerarbejde kunne gennemføres blandt de europæiske lande. Når det har taget så mange år inden for FN at nå til enighed om vedtagelsen af de foreliggende menneskerettighedskonventioner, skyldes det naturligvis de store politiske, ideologiske og kulturelle forskelle, som består mellem landene inden for FN's medlemskreds. Resultatet må nødvendigvis på flere punkter bære præg af et kompromis, men behøver ikke af den grund at være underlødigt. En stor del af værdien af det internationale samarbejde på et område som det forelig-